

[Elmqvist.]

der blev fremsat af mig, af det ærede Medlem Hr. Rytter, og af mange andre, men fastholdt sin Ret til at udpege disse Dommere. Jeg tror, det er meget uheldigt, at den højtærede Minister gjorde det. Jeg tvivler ikke om, at de Dommere, vi har faaet, er upartiske, men det kan ikke nægtes, at jeg har faaet Ret i min Formodning om, at Ordningen kunde medføre, at hvor upartiske disse Dommere end var, saa kunde der ude i Befolkningen rejses Mistanke om, at de ikke var helt upartiske, naar det var Ministeren, der havde udvalgt dem. Det er nemlig noget, man hører Mand og Mand imellem, navnlig hos de Mennesker, der er imod de Domme, som er afsagt, er imod deres Haardhed: Ja, men er det ikke ogsaa Dommere, som Ministeren særlig har valgt med det for Øje, at de skulde være særlig strenge og særlig haarde? Jeg deler altsaa ikke den Anskuelse, at det er Tilfældet, men jeg vil kun sige, at Ministeren har begaaet et stort Misgreb ved at aabne Mulighed for, at man ude i den brede Befolkning har kunnet sige dette. Nu staar vi over for en ny Lov, hvor vi skal give Regler for, hvorledes de Folk, der har været uskyldig interneret, kan faa Erstatning, og saa følger Ministeren igen den samme Vej, idet Ministeren siger: disse Spørgsmaal skal afgøres ikke af de almindelige Domstole, men skal afgøres af nogle særlige Retter, hvis Medlemmer jeg udpeger.

Jeg beklager meget, at den højtærede Minister fortsætter ad denne Vej med disse Særdomstole, og jeg forstaar ikke, hvorfor den højtærede Minister gør det, naar vi har de almindelige Domstole, til hvilke vi ganske i det store og hele kan nære ubetinget Tillid. Jeg kan ikke se, man kan forlange, at disse Mennesker, som har været uforskyldt interneret. . . . ja, den højtærede Minister maa undskylde, men det er til den højtærede Minister, jeg taler. (*Justitsministeren* [Busch-Jensen]: Jeg hører!). Naa, ja — jeg synes ikke, man kan se bort fra det berettigede og begrundede i, at disse Mennesker, som har været uforskyldt interneret, ikke kan have den fulde 100 pCt. Tillid til den Særdomstol, som Ministeren nedsetter. Derimod, hvis man lægger Sagerne ind under de almindelige Domstole, er enhver Kritik udelukket.

Nu siger ganske vist den højtærede Minister, at det kan ikke lade sig gøre ved de almindelige Domstole, at det vilde være at gøre det endnu værre for de paagældende, hvis deres Sagers Behandling skulde foregaa i Offentlighedens Lys. Ja, dertil er kun at

sige, at skulde der være enkelte Ting, som det skulde være nødvendigt at rette i Retsplejeloven for at beskytte disse Mennesker, for at give dem en særlig gunstig Behandling, saa vil den højtærede Minister sikkert let kunne faa Rigsdagen med dertil, derunder ogsaa til at bestemme, at disse Sager skal behandles for lukkede Døre.

Jeg synes, at det Princip, som den højtærede Minister forfølger her med Særdomstole, er helt forkert. Jeg gik med til at stemme for det den første Gang, selv om jeg godt ved, at Ministeren ikke kalder det, der dengang skete, for Oprettelse af Særdomstole. Det var i hvert Fald Domstole, der havde Særdomstolens Præg, fordi det var Ministeren, der udpegede dem. Men jeg vil ikke gaa med til mere i den Retning og kan derfor heller ikke give min Stemme til dette Lovforslags Gennemførelse. Jeg beklager saa meget mere, at Ministeren fastholder sit Standpunkt, som det er notorisk, at det har været et Ønske fra alle Partier i Rigsdagen, at vi skulde have dette Spørgsmaal underkastet de almindelige Domstole. Jeg kan ikke forstaa, at Ministeren, naar alle Partier har været enige om at bede Ministeren derom, saa stejlt holder paa disse Særdomstole, som er de politiske Partier imod, som er Befolkningen imod, og som i sig selv er forkerte, fordi de tager Upartiskhedens Skær væk eller i hvert Fald skaber Mulighed for at kunne beskyldte dem for ikke at være upartiske.

Nu vil den højtærede Minister maaske nok sige: ja, men der hjemles jo gennem Betænkningen en Adgang for de internerede til at faa den Erstatning, de maatte have Ret til efter den almindelige Lovgivning. Der staar i Betænkningen: „Udvalget udtaler med Tilslutning af Ministeren, at ved denne Lov berøves ingen af de internerede den Ret til Erstatning, de maatte have efter den almindelige Lovgivning.“ Det vil altsaa sige, at de internerede i Stedet for denne Lov kan vælge den almindelige Lovgivning. Det tror jeg ikke, den højtærede Minister selv tror paa de kan. Jeg kan ikke se, hvorledes nogle af de Mennesker, der har været interneret i Kraft af Frihedsbevægelsens, Frihedsraadets Ordre, skulde kunne anlægge Sag mod den danske Stat til Erstatning for den Frihedsberøvelse, de har været ude for. Denne Internering er jo ikke noget, som den danske Statsmyndighed stod bag ved. Det er en Foranstaltning, Frihedsraadet foretog, og som Frihedsraadet ikke skal lastes for, men som ikke afgiver Basis for, at den danske Stat kan blive erstatningspligtig. Jeg vil gerne spørge Mini-